

mand, paa hvem dette, at vedkommende Distriktslæge er saa drikfældig, ikke virker stærkere, end at han for sit Vedkommende mener, at den paagældende fremdeles kan blive i sit Embede, kan jeg ikke have til min Raadgiver, thi jeg har en anden Opfattelse af dette Forhold. Det havde været en meget værdigere og bedre Maade for den højtærede Justitsminister at skille sig af med Dr. Muus paa end ved at paabe- raabe sig mange af de Ting, som ere komne frem i Redegørelsen, og med Hensyn til hvilke jeg oprigtig talt ikke synes, at den højtærede Minister staar saa særlig stærk.

Det, der saa hænder, er jo dette, at der skal besættes to Embeder, et i Holstebro og et i Thisted. Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister ikke aner noget om Læge Langhoffs Forhold; ganske vist mener Dr. Muus, at han har nævnt det i sin Tid, da Ministeren tiltraadte, men naar den højtærede Minister siger, at det ikke er sket, saa er det rimeligt, at det ikke er sket. Ministeren ved altsaa intet om Læge Langhoffs Forhold. Saa skulle Embederne i Holstebro og Thisted besæt- tes, og som fremhævet af den sidste ærede Taler afleveres Indstillingen om, at Lang- hoff skal have Embedet i Holstebro, til Ministeren personlig af Næstformanden for Sundhedsstyrelsen, Dr. Norrie, som faar Lejlighed til at sige til Ministeren, der spurgte, hvorfor Langhoff skulde have Embedet, at det var en lang Historie, som Departementschefen rimeligvis vidste Besked med. Her kan man nu først rette det Spørgs- maal til Ministeren: Hvorfor i Alverden søgte Ministeren ikke nærmere Oplysninger? Departementschefen kunde det maaske ikke nytte at spørge, ham har Ministeren maaske spurgt, men naar han har svaret, at han intet vidste, var det naturligt at spørge Dr. Muus. Men der er et andet Tilfælde, som den højtærede Minister fremdrager, ligeledes uden at der synes at være nogen Grund dertil, nemlig en Skrivelse fra Dr. Muus til Ministeriet angaaende Forholdet med Thisted. Den højtærede Minister anfører i sin Redegørelse uden at citere, hvad der staar i Dr. Muus' Indstilling, at Muus har ment, at Langhoff ikke kunde komme til Thisted, men derimod nok kunde komme til Holstebro, og den højtærede Minister skriver i sin Redegørelse, at det, mener han, er et Vidnesbyrd om, at Muus tillagde Langhoffs Drikfældighed Betydning. Det er altsaa et Indicium mod Dr. Muus. Jeg vil dertil svare, at man lige saa godt kunde sige, at det var et Indicium mod

Ministeren. Hvis det er rigtigt, og det maa man antage, siden den højtærede Minister selv bruger det i sin Redegø- relse, saa maatte Ministeren naturligt sige: Naar Dr. Muus mener, at Langhoff ikke er skikket til Embedet i Thisted, hvad er saa Grunden? Det var dog det naturligste Spørgsmaal at stille Dr. Muus! Men det ses ikke, at et saadant Spørgs- maal er stillet, og det finder jeg er et svagt Punkt i den højtærede Ministers Rede- gørelse.

Om Efteraaret søger Langhoff Di- striktslægeembedet i Ringsted og faar det. Den 16. Januar i Aar kommer saa Re- daktør Reventlows Klage, og 2 Dage efter kommer Dr. Muus' Erklæring. Jeg kunde ønske at faa at vide, om det er rigtigt, hvad der staar i det Indlæg fra i Dag, som vel væsentligt er skrevet af Højesteretsadvokat Nellemann, at denne Erklæring blev ud- sendt af Dr. Muus efter Samraad med Mi- nisteren. Thi i det Øjeblik, den Sætning i Erklæringen, som lyder saaledes: „Alt, hvad Sundhedsstyrelsen har kunnet faa oplyst, siden de i Klagen nævnte Rygter først forebragtes os, være sig ad tjenstlig Vej, ved privat Forespørgsel og ved per- sonlige Iagttagelser de talrige Gange, hvor et af Medlemmerne var sammen med Di- striktslæge Langhoff, har kun vist, at An- klagen for Misbrug af Alkohol er uberet- tiget“, er affattet, som den altsaa for- mentlig er, i Samraad med Ministeren, kan der jo ikke mere være Tale om at føre bag Lyset. Naar Ministeren hidtil har levet i Mørke med Hensyn til Lang- hoffs Drikfældighed, saa falder Lyset jo netop i dette Øjeblik klart over det hele, saasom Dr. Muus i denne Erklæring med- deler lige saavel Ministeren som Offent- ligheden, at der foreligger tidligere Klager over saadan Drikfældighed, men at Sund- hedsstyrelsen er kommen til det Resultat, at der ikke foreligger Misbrug af Alkohol. Altsaa, alle de Oplysninger, som Sundheds- styrelsen sad inde med med Hensyn til Rosenørns-Lehns Udtalelser, Forhøret o. s. v., laa i det Øjeblik klart for Mini- steren; thi jeg gaar ud fra som givet, at naar Ministeren pludselig overraskes af den Meddelelse, at der er noget med Langhoff i Retning af Drikfældighed, har han straks spurgt Dr. Muus: Hvad er det? og saa har han formentlig ogsaa faaet Oplysning om, at der forelaa det, Mini- steren selv har anført i sin Redegørelse. Det forekommer mig, at naar det er den højtærede Ministers Mening, at Dr. Muus